

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΕΡΠΑΠΑΣ

1937-2014

ΕΡΓΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

στην εγγονή μου

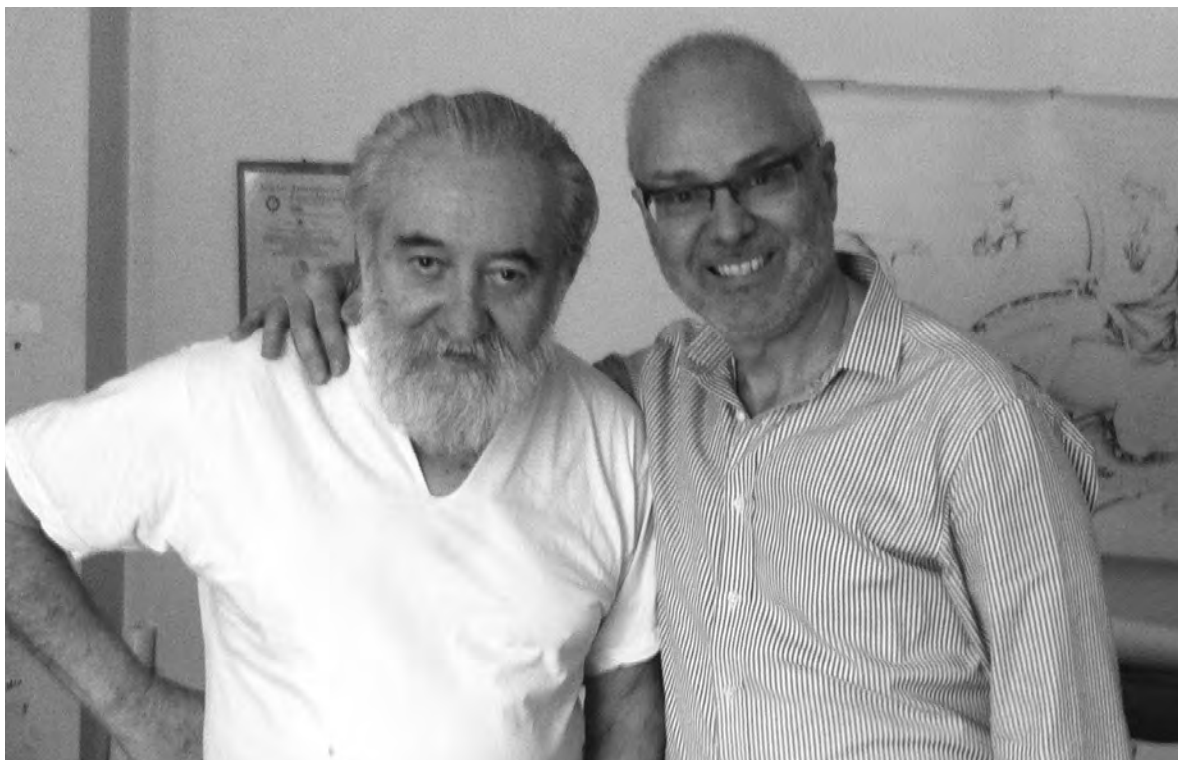

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΕΡΠΑΠΑΣ

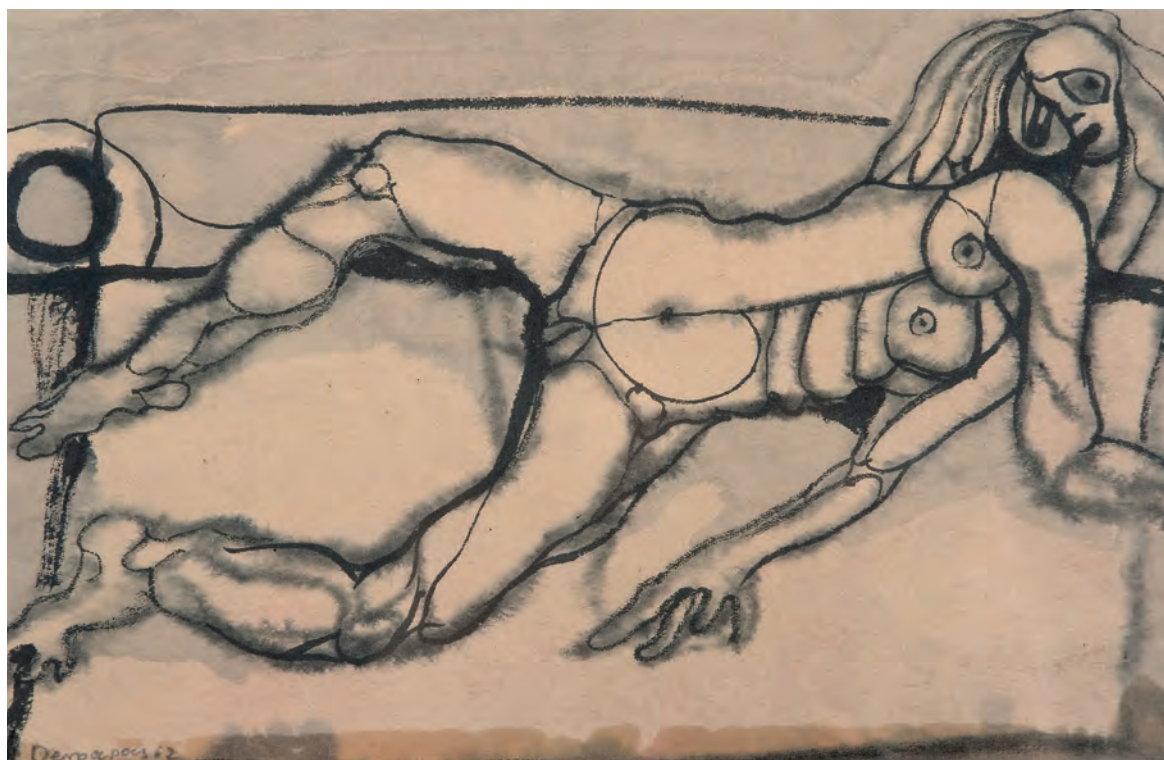
ΕΡΓΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

20 Οκτωβρίου 2014
24 Ιανουαρίου 2015

Γιώργος Δέρπαπας, Γιώργος Βογιατζόγλου
στο εργαστήρι του καλλιτέχνη στο Χολαργό, το Μάιο του 2012.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ελένη Κυπραίου <i>Πρόλογος</i>	σελ. 6
Γιώργος Ν. Βογιατζόγλου <i>Το ιστορικό μιας φιλίας</i>	σελ. 8
Μπία Παπαδοπούλου <i>Παράθυρα Ονείρου</i>	σελ. 12
Έργα	σελ. 19
Βιογραφικό	σελ. 57
Index	σελ. 58

Ελένη Κυπραίου
ΠΡΟΛΟΓΟΣ

_____ εκινήσαμε να δουλεύουμε για την έκθεση του Οκτωβρίου '14 πριν έξι μήνες. Οι προτάσεις για
_____ εκθέσεις με έργα από τη Συλλογή Βογιατζόγλου, για την αρχή της χρονιάς ήταν πολύ συγκεκρι-
_____ μένες. Ή το δεύτερο μέρος από τη συλλογή, ή δυο καλλιτέχνες της γενιάς του '60, με τα ίδια
_____ θέματα αλλά διαφορετική τεχνική και προσέγγιση. Ο Γιώργος Βογιατζόγλου επέμενε να δείξουμε
_____ τον Δέρπαπα. «Είναι φίλος μου, του το οφείλω», επαναλάμβανε.

Συζητώντας, διαπιστώσαμε ότι η συλλογή μας περιελάμβανε ένα σεβαστό αριθμό λαδιών, χαρακτηριστικών, σχεδίων, γλυπτών και ψηφιδωτών, οπότε θα μπορούσε κάλλιστα να σχηματιστεί μια σημαντική μονογραφία και μια σωστή παρουσίαση του ζωγράφου.

Η περίπτωση του Δέρπαπα, σαν προσωπικότητα ασκούσε ανέκαθεν έλξη στο κοινό γιατί είχε τη γοητεία ενός κοσμοκαλόγερου. Αντίθετα η εικαστική γραφή του είχε τα χαρακτηριστικά θρησκευόμενου ηδονιστή, χωρίς χρωματικά και θεματικά ταμπού. Ο ίδιος, μακριά από τις αίθουσες τέχνης τα τελευταία χρόνια, αλλά σε συνεργασία και κοντινή επαφή με όσους τον πίστευαν, έζησε και δημιούργησε κατά βούληση.

Η μεγάλη ανατροπή στη ζωή του υπήρξε η νόσος πάρκινσον που όμως κατάφερε να τη «φέρει στα μέτρα του». Οι πίνακές του δεν έχασαν ποτέ το όραμα και την ευκρίνεια που τους διέκριναν. Αντίθετα, άλλαξε τη χρωματική του γκάμα, μεγάλωσε τα θέματα, προσηλώθηκε στην αιογραφία που μέχρι τότε την χρησιμοποιούσε σαν πρόσχημα. Ο ίδιος, εσωστρεφής και τιμητής μιας ομορφιάς που ανήκει στο «άλλοτε», δημιούργησε με δική του παρότρυνση και καμιά φορά με δικές του επιλογές έναν πυρήνα στη Συλλογή Βογιατζόγλου, αυτό που στην υπόλοιπη Ευρώπη ονομάζεται core collection.

Τα έργα του εκφράζουν τον προσωπικό και ιδιαίτερο τρόπο να συνδυάζεται φαντασία, μυθοπλασία, ιστορικά γεγονότα. Κι αυτό «έχτισε» την ιδιαίτερη σχέση του συλλέκτη με τον δημιουργό που μέχρι να γνωρίσει τον Δέρπαπα ήταν αλλού προσανατολισμένος εικαστικά.

Τα σχεδόν είκοσι χρόνια φιλίας και συνεργασίας μεταξύ τους αποδεικνύεται ότι απέδωσαν καρπούς που δεν περιορίστηκαν στους τοίχους ενός σπιτιού, αλλά αποτελούν μέρος μιας πολιτιστικής κληρονομιάς για όλους τους Έλληνες. Το σύνολο των έργων του Δέρπαπα στοχεύει στην εικαστική παιδεία και την ολοκληρωμένη άποψη που μπορεί να σχηματίσει κανείς μέσα από τον κορμό της συλλογής.

Ελαιογραφίες, σχέδια, χαρακτηριστικά, μεταξοτυπίες, ψηφιδωτά, σχηματίζουν το χρονολόγιο του ζωγράφου που ιχνηλατείται μέσα από την πρώτη, τη δεύτερη και τρίτη περίοδο της εργογραφίας του. Το κείμενο της Μπίας Παπαδοπούλου που γνωρίζει όσο λίγοι το αντικείμενο Σουρεαλισμός και Φανταστικός Ρεαλισμός, ανασκάπτει τις κρυφές και φανερές αξίες της ζωγραφικής του, με ευαισθησία και γνώση. Γι αυτό και την ευχαριστούμε ιδιαίτερα.

Σε μια εποχή που οι χώροι λόγω κρίσης 'ατονούν' και οι καλλιτέχνες 'χειμάζουν' διατηρώντας τις δυνάμεις τους, εμείς θεωρούμε υποχρέωσή μας να βγούμε δυναμικά και να δείξουμε τους σύγχρονους θησαυρούς μας.

Πιστοί στα πιστεύω μας, πιστοί στην υποστήριξη της ζωγραφικής, θιασιώτες της μοναχικής στάσης του ζωγράφου που σαν ιστιοπλόος δαμάζει τις θάλασσες και επανεισάγει το λατρευτικό στοιχείο στην Τέχνη, αποτίουμε φόρο τιμής, έστω και μετά θάνατον στον Γιώργο Δέρπαπα με την έκθεσή του στην Πινακοθήκη Γ. Βογιατζόγλου.

ΕΛΕΝΗ ΚΥΠΡΑΙΟΥ

Διευθύντρια Πινακοθήκης Γ. Βογιατζόγλου

29/9/2014

Γιώργος Ν. Βογιατζόγλου

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΦΙΛΙΑΣ

1

Η πρώτη μου επαφή με τη ζωγραφική του Γιώργου Δέρπαπα ήταν στο σπίτι της αδελφής μου. Είχε αγοράσει ένα έργο του και εντυπωσιάστηκα με τη σύνθεση, το χρώμα και την αίσθηση της τρίτης διάστασης¹. Μου θύμιζε αγιογραφία αλλά και πολλά άλλα που ανακάλυψα σιγά-σιγά με τα χρόνια μέσα από τη σχέση μου με τον ζωγράφο και τη ζωγραφική του.

-«Θέλω να τον γνωρίσω,» είπα μέσα μου και τόκανα, μια και ό,τι αποφασίσω, προσπαθώ να το ολοκληρώνω άμεσα. Κι αφού η τέχνη του Δέρπαπα με άγγιξε, του τηλεφώνησα τον Μάρτιο του 1997.

Μέσα από την επιβλητική βυζαντινοπρέπεια των πινάκων του, είχα πλάσει στο μυαλό μου την εικόνα ενός θεόρατου δημιουργού που με την παρουσία του και μόνο θα άλλαζε η προοπτική του κόσμου. Σαν το έργο του εν ολίγοις.

Όταν βρεθήκαμε -δυο άγνωστοι- στο αεροδρόμιο της Μυκόνου, τον Ιούλιο του 1997 που ήρθε να με παραλάβει με το αυτοκίνητό του, αντίκρουσα ακριβώς το αντίθετο. Ενα τύπο με κοτσίδα, πολύ σοβαρό και λιγομίλητο, με χαμηλωμένο βλέμμα. Ήσυχο...

Μου εξήγησε ότι ζούσε από καιρό στη Μύκονο, γιατί η φύση και οι αέριδες του νησιού του «πήγαιναν». Στο σπίτι του μου έδειξε ένα έργο που δούλευε εκείνη την εποχή, έναν Άγιο Γεώργιο². Λίγο το όνομα του αγίου, λίγο το θέμα, λίγο η παρουσία του Δέρπαπα, του ζήτησα να το κρατήσει για μένα. Πάνω στη συζήτηση μου ανέφερε «όρους συνεργασίας» που θεωρούσε απαραίτητους και που ακόμα και σήμερα δεν έχω ξεχάσει.

«Να μην ορίζω το θέμα.»- «Να μην υπάρχει δέσμευση στην ημερομηνία παράδοσης.» - «Άμεση ανταπόκριση στις απαιτήσεις του». Δέχτηκα πάραυτα και τα τρία αιτήματα από το 1997 ως σήμερα. Δέσαμε. Μετά από μήνες είχα στα χέρια μου τον πρώτο μου Δέρπαπα.

Παράλληλα, με μεγάλη περηφάνια μου έδειξε φωτογραφίες από την μεγάλη του αγάπη, το σέρφινγκ. Κωλοτούμπες, περίπλοκες φιγούρες, ισορροπίες· «Αυτός ήταν ο λόγος που ζω στη Μύκονο», μου εκμηστηρεύθηκε. «Συνδυάζει σπίτι, ατελιέ, αέριδες και θάλασσα».

Γυρίζοντας στην Αθήνα, τον επισκεπτόμουν ανά 15μερο στο εργαστήρι του, με θέα το δάσος του Χολαργού, στον 2ο όροφο.

Σιγά σιγά, αντιλήφθηκα τι μου αρέσει στο έργο του. Αλλοτε είναι το απαλό, βελούδινο, ήπιο -σχεδόν λευκό- ηλιοβασίλεμα που με ταξίδευε και μ' ανέβαζε

2

ψυχικά, τότε η Αρχαία Ελλάδα και οι μύθοι της, τότε το Βυζάντιο³ με τη θρησκευτικότητά του. Όλα αυτά μαζί -για μένα που είμαι ένας απόλυτα οπτικός τύπος- συνθέτουν την Αρμονία, τη Θεϊκή Αρμονία.

Ως τότε είχα αγοράσει έναν Παύλο Σάμιο. Δεν είχα συλλογή και απείχα απ' αυτό που σήμερα αποκαλούμε Συλλογή Βογιατζόγλου. Μου άρεσε ο Μπέικον, ο Εγγονόπουλος, ο Παρθένης, ο Φασιανός, ο Κεσσανλής, ο Νταλί.

Τι έπαθα με τον Δέρπαπα δεν ξέρω. Άλλες φορές με συνέπερναν τα έντονα χρώματά του. Άλλοτε η τόλμη του, το γεγονός ότι δεν είχε κανένα ενδοιασμό να χρησιμοποιήσει πάνω σε ιερά θέματα πορτοκαλί, ροζ και κίτρινο. Είχε αντικαταστήσει την πορφύρα με ρηζικέλευθες αποχρώσεις. Διέκρινα στο έργο του ένα ποιητή προσώπων, τοπίων και αντικειμένων. Εγίνα εμμονικός, όπως αργότερα με τον Φασιανό.

Ψάχνοντας και διαβάζοντας, είδα ότι οι τεχνοκριτικοί τον αποκαλούν *σουρεαλιστή* και τον εντάσσουν στον *φανταστικό ρεαλισμό*. Το κίνημα αυτό - εγώ το αποκαλώ *ζωγραφική έκσταση*, έναν όρο που περικλείει εσωτερική αυτονομία και παρόρμηση, εξώρυξη μνήμης, ιστορίας, παρελθόντος, παράδοσης, δράματος και λύτρωσης. Και σαν Μικρασιάτης συγκινήθηκα.

Μέσα στα βράχια, τις θάλασσες και τα φωτοστέφανα, διέκρινα το ανακάτεμα της μυθικής και της σύγχρονης φαντασίας, τα όνειρα που έχω δει, προφητικά και καταλυτικά, διηγήσεις από παραμύθια, αποσπάσματα από θρύλους, βιώματα από το υποσυνείδητο, κρυφά και φανερά νοήματα.

Το 1821, η Καπαδοκία, η Σπάρτη, η γη των παππούδων μου, το σήμερα, οι αρχαίες κολώνες, δεν μ' έκαναν νοσταλγικό -αντίθετα με έκαναν να αντιληφθώ σε τι σπουδαίο τόπο ζω, τι μεγάλα γεγονότα τον σημάδεψαν και πώς η ζωγραφική του Δέρπαπα, σαν ανασκαφέας, τα φέρνει στην επιφάνεια, «τα βάζει στη θέση τους», τα συντάσσει οπτικά και μ' ένα μαγικό τρόπο φτιάχνει ένα πολύχρωμο κόσμο που με εκφράζει. Γι' αυτό απόκτησα όλα αυτά τα έργα που παρουσιάζονται σήμερα.

Κάνοντας παρέα μαζί του, αισθάνθηκα διχασμένος ανάμεσα στον «αγιοκεντρισμό» του Δέρπαπα και τον πρωτόγονο για τα δικά μου μάτια, τρόπο ζωής του' την ερωτική του σχέση με τη θάλασσα. Αναρωτιόμουν πώς αυτά τα δυο συνδυάζονται, -η υπομονή για το σπάσιμο της πέτρας ώσπου να γίνει ψηφίδα⁴, το χτύπημα με τις μήτρες πάνω στα φύλλα χρυσού της κορνίζας⁵, η σιωπή του καλλιτέχνη, η μη επικοινωνία,- κι απ' την άλλη, οι εξωλογικές δυνάμεις⁷, η επιθυμία να δαμάσει με μια ιστοσανίδα τα κύμματα, σαν να θέλει να επιβληθεί

3

4

5

6

σωματικά στα στοιχεία της φύσης. Σαν ένας αφοσιωμένος καλόγερος που κάνει προσπάθειες να αμαρτήσσει. Γίνεται;

Κι όμως τα είκοσι σχεδόν χρόνια φιλίας μου έδειξαν πως ο συνδυασμός αυτός ήταν συναρπαστικός και μοναδικός. Ο Γιώργος αποδείχτηκε ισορροπιστής στη ζωή και την τέχνη. Ο ίδιος λέει πως «οι κωλοτούμπες» τον έκαναν να αισθάνεται μοναδικά, χωρίς βαρύτητα, στον αέρα...Σαν πουλί.

Τώρα που δεν τον βλέπω συχνά, που και που βάζω το «Μονόγραμμα»* και τον παρακολουθώ στο εργαστήρι του να γυαλοχαρτίζει τις κορνίζες, να μιλάει για την τεχνική του στο σερφ και τη ζωγραφική, με το σοβαρό του ύφος, τη βαθεία, ευγενική φωνή του και σκέφτομαι πόσο τυχερός είμαι που τον γνώρισα.

Σταματάω πάντα στο σημείο εκείνο που αποκαλεί τη ζωγραφική «θάνατο και ζωή.»

.....«Η ζωγραφική είναι η γέφυρα που χρησιμοποιεί ο καλλιτέχνης προς τον έξω κόσμο. Στον κόσμο που ζητάει να του δώσει γνώση. Όσο πιο δυναμική η έξοδος, τόσο πιο άρτια και σταθερή η γέφυρα, τόσο καλλίτερα έχεις επικοινωνήσει το επίτευγμά σου. Αν τα όνειρα και ο ιδεαλισμός καταργηθούν, δεν θα μείνει τίποτα σ' αυτή τη ζωή.»..... Συμφωνώ Γιώργο μου.

..... Αυτά έγραφα τον Αύγουστο του 2014. Εξακολουθούσαμε να μιλάμε στο τηλέφωνο για τις λεπτομέρειες της έκθεσης με τον ίδιο και το γιό του, τον Μιχάλη. Αν και απaráλλαχτα λιγομίλητος, ο Δέρπαπας, μέχρι τέλους, έδειχνε ενθουσιασμένος με την προοπτική της έκθεσής μας. Δούλευε μέχρι την τελευταία στιγμή.

Ξαφνικά, το Σάββατο 20 Σεπτεμβρίου όλα άλλαξαν. Θεώρησα υποχρέωσή μου να τον δω για τελευταία φορά. Πήγα στη Μύκονο και αντίκρισα γερμένο αυτό τον γίγαντα της τέχνης, στριμωγμένο σ' ένα κουτί. Γύρισα πίσω συγκλονισμένος από την απώλειά του και αποφασισμένος να κάνω μια δυνατή έκθεση εις ανάμνηση της φιλίας και της εκτίμησής μου στον καλλιτέχνη και άνθρωπο Γιώργο Δέρπαπα.

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

30 Σεπτεμβρίου 2014

7

* Από το ντοκυμαντέρ για τον Δέρπαπα που προβλήθηκε στην εκπομπή Μονόγραμμα της EPT στις 23 Νοεμβρίου 2008. Σκηνοθεσία Μπάμπη Πλαϊτάκη, παραγωγή Γιώργου και Ηρώς Σγουράκη.

Μπία Παπαδοπούλου
ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΟΝΕΙΡΟΥ

Όλα τα κυπαρίσσια δείχνουνε μεσάνυχτα
όλα τα δάχτυλα
σιωπή.
Έξω από τ' ανοιχτό παράθυρο του ονείρου
σιγά-σιγά ξετυλίγεται
η εξομολόγηση
και σα θωριά λοξοδρομάει προς τ' άστρα!

Οδυσσέας Ελύτης, «Επτά νυχτερινά επτάστιχα», III, Προσανατολισμοί, 1940

1

Από τις ερεβώδεις και απειλητικές συνθέσεις του Γιώργου Δέρπαπα των αρχών της δεκαετίας του '60 μέχρι τους φωτεινούς χώρους της αγιοσύνης που τον απασχολούσαν από το 1969 μέχρι τον πρόσφατο θάνατό του πριν λίγες μόνο μέρες, ο καλλιτέχνης παρέμεινε πιστός στο προσωπικό του όραμα. Ακολούθησε μια πορεία, θα έλεγε κανείς ενάντια στους καιρούς, αγνοώντας συνειδητά μόδες και πρωτοποριακά ρεύματα.

Η πρώτη περίοδος

Όταν ο Δέρπαπας πρωτοεμφανίζεται δημόσια στον εικαστικό χώρο σε Γερμανία και Ελλάδα τη δεκαετία του '60¹, δηλώνει με τα έργα του κατ'αρχήν μια ιδιάζουσα για την εποχή προσκόληση στα παραδοσιακά μέσα απεικόνισης: τη ζωγραφική, το σχέδιο με πενάκι και σινική μελάνη, τις χαλκογραφίες, τις λιθογραφίες. Τα αιτήματα της πρωτοπορίας για νέους τρόπους έκφρασης -όπως έργα χώρου, επιτελεστικά έργα, κ.λ.π.- τον αφήνουν, απότι φαίνεται, παγερά αδιάφορο. Αυτό που επιχειρεί στις πρώτες του συνθέσεις -κατά το πλείστον ασπρόμαυρες- είναι να συλλάβει την ατμόσφαιρα του σουρεαλισμού, ειδικά του Νταλί, και να την συνυφάνει με την άγρια γραφή των γερμανών εξπρεσιονιστών, τη ρευστότητα της γραμμής του Van Gogh και τη σχολή «φανταστικού ρεαλισμού» της Βιέννης.

¹ Ο Δέρπαπας φεύγει για το Αμβούργο γύρω στο 1957 για να σπουδάσει πολιτικές και οικονομικές επιστήμες, τις οποίες εγκαταλείπει τέσσερα χρόνια αργότερα για να αφοσιωθεί αποκλειστικά στη ζωγραφική. Η πρώτη ατομική έκθεσή του πραγματοποιείται στη Γερμανία το 1964 ενώ στην Ελλάδα το 1969.

Στη σειρά των χαλκογραφιών που τυπώθηκε στη Γερμανία από το 1960 έως το 1965 –και παρουσιάζεται στην παρούσα έκθεση–, αλλά και σε σχέδια εκείνης της περιόδου-, ο θεατής διακρίνει κυρίως γκροτέσκα θέματα και σχήματα που μεταλλάσσονται από το ένα στο άλλο, δημιουργώντας αλλόκοτα και περίπλοκα συμπλέγματα τερατόμορφων όντων. Αντίστοιχες ανιχνεύσεις υπαρξιακής μεταμόρφωσης διακρίνονται και στους λιγοστούς γλυπτικούς ανθρωπόμορφους πειραματισμούς του με πηλό της ίδιας περιόδου, δύο δείγματα εκ των οποίων εκτίθενται για πρώτη φορά. Προς τα μέσα της δεκαετίας του '60, ο Δέρπαπας εισάγει ιερές μορφές της Ορθοδοξίας σε πίνακες ασφυκτικά γεμάτους από ετερόμορφα σύμβολα, άπλετο χρώμα και φύλλα χρυσού, υποδηλώνοντας έναν υποσυνείδητο φόβο για το «κενό». Όπως και στα προηγούμενα έργα του, η πληθωρικότητα της σύνθεσης δυσκολεύει την ανάγνωση αλλά, ταυτόχρονα, παρασύρει τον θεατή σε ένα μαγικό ταξίδι, προσκαλώντας τον να ανακαλύψει νέες εικόνες μέσα στην εικόνα.

Το 1966 επιστρέφει μόνιμα στην Ελλάδα που του παρέχει πλούσιο υλικό για μελέτη. Επισκέπτεται εκκλησίες της Ορθοδοξίας, το Άγιον Όρος, αρχαιολογικούς χώρους και μουσεία, εμβαθύνοντας στην εντόπια πολιτιστική κληρονομιά που θα μετατραπεί σε εικαστική εμμονή.

Θρησκευτικές «υποθέσεις»

Αν και ημιτελής, ένας πίνακας του 1969 της συλλογής Βογιατζόγλου, ο «Αδάμ και η Εύα» ρίχνει φως στη διαδικασία παραγωγής των έργων ενώ ταυτόχρονα σηματοδοτεί μια νέα αρχή στην εργασία του Δέρπαπα.

Εδώ ο καλλιτέχνης επικολλά τον ζωγραφισμένο καμβά σε ξύλο, δημιουργώντας με την κορνίζα διαφορετικά επίπεδα. Ο εσώγλυφος χώρος λειτουργεί ως ανοιχτό παράθυρο στον εικαστικό του κόσμο. Αυτό το κατασκευαστικό σπάσιμο της ενιαίας επιφάνειας, θα αποτελέσει ένα από τα σήματα κατατεθέν του, επιτρέποντας στον ζωγράφο να απομονώνει το θέμα και να παίζει με τη μετάλλαξη, τη συνέχεια ή την απότομη διακοπή της κεντρικής παράστασης.

Το φορτωμένο ζωγραφικό πεδίο των προηγούμενων έργων αντικαθίσταται από τη λιτή Βιβλική ιστορία που λαμβάνει χώρο σε ένα απροσδιόριστο τοπίο το οποίο πλαισιώνεται με φύλλο χρυσού. Αφ'εξής ο καλλιτέχνης θα αποδίδει εφάμιλλη σημασία τόσο στην «υπόθεση» όσο και στο κάδρο που την περιβάλλει.

Ο όρος «υποθέσεις» χρησιμοποιείται από τον Φώτη Κόντογλου (1895-1965) για να περιγράψει το θεματικό περιεχόμενο των εικόνων στο δίτομο βιβλίο του

2

3

Έκφρασις της Ορθοδόξου Εικονογραφίας, που εκδόθηκε το 1960, με λεπτομερείς τεχνικές οδηγίες προς τους αγιογράφους. Εκεί διαβάζουμε ότι «η αγιογραφία της ορθοδόξου Εκκλησίας είναι δίχως μάταια στολίδια, απλή και συνοπτική, όπως είναι το Ευαγγέλιον συντομολόγον και απεριπτολόγον.» Διαβάζουμε επίσης ότι «ο χαρακτήρ της ορθοδόξου εικονογραφίας είναι λειτουργικός και δογματικός»², λειτουργικός γιατί αποσκοπεί να μυήσει τον κόσμο στην βαθειά πίστη της χριστιανικής θρησκείας και δογματικός γιατί δεν επιτρέπει αποκλίσεις από την παραδοσιακή εικονογραφία με την οποία εξιστορούνται οι «υποθέσεις».

Λίγα είναι τα έργα του Δέρπαπα που πραγματεύονται καθαρά θρησκευτικές «υποθέσεις», παραπέμποντας στη χριστιανική εκκλησιαστική αφηγηματική ζωγραφική.³ Η παραδοσιακή εξιστόρηση συγκεκριμένων γεγονότων δεν φαίνεται να τον απασχολεί ιδιαίτερα. Πρωτίστως τον μαγεύει η ζωγραφική γλώσσα και η τεχνική των αγιογραφιών. Αυτές μελετάει με πάθος και με αυτές συνθέτει τον ζωγραφικό του κόσμο, έναν κόσμο ονείρου, βιωμάτων και συλλογικής μνήμης.

Η απελευθέρωση της φαντασίας

Από την εικονογραφία της Ορθοδόξου θρησκείας αντλεί πολλά θραύσματα: τους τύπους των αγίων, τα βραχώδη βουνά «με τας πέτρας σχισμένας ως αν σκαλούνια»⁴ και τα κατάμαυρα σπήλαια, την άλογη διάρθρωση του αρχιτεκτονικού χώρου και την υπερφυσική ατμόσφαιρα. Σε αυτούς τους ιερούς τόπους, οι άγιοι και οι άγγελοι συγκατοικούν με τις αρχαίες κόρες και άλλα μνημειακά σπαράγματα της αρχαιότητας αλλά και με γραφικά εκκλησάκια και παρεκκλήσια της Μυκόνου, όπου ο Δέρπαπας περνούσε μεγάλο μέρος του χρόνου του από το 1969.

Ο ζωγράφος συνθέτει το δικό του εικαστικό σύμπαν σαν παιδικό παραμύθι. Καταργεί κάθε ίχνος λογικής και δογματισμού, απελευθερώνοντας τη φαντασία του. Οι νόμοι της βαρύτητας παύουν να ισχύουν. Τα μεγέθη είναι αλλόκοτα, οι συνδυασμοί των παραστατικών στοιχείων αναπάντεχοι, η γειτνίαση ετερόκλητη. Οι χρόνοι σμίγουν, συνυφαίνοντας το παρελθόν με το παρόν σε ένα ονειρικό εικαστικό αποτέλεσμα, εμπλουτισμένο σχεδόν πάντα με πλούσια πεδία χρυσού.

² Φώτης Κόντογλου, *Έκφρασις της Ορθοδόξου Εικονογραφίας*, Γ' έκδοση, τ.1, εκδ. Αστήρ, 1993, σσ. 75-76.

³ Στην παρούσα έκθεση ο «Άγιος Γεώργιος», ο «Προφήτης Ηλίας», ο «Άγιος Νικόλαος».

⁴ Κόντογλου, *Έκφρασις της Ορθοδόξου Εικονογραφίας*, Γ' έκδοση, τ.1, σ. 37.

«Δίνω μεγάλη σημασία στα όνειρά μου, πιστεύω ότι έχουν κάτι το προφητικό... τις εικόνες που βλέπω στον ύπνο μου τις μεταφέρω συχνά αυτούσιες στον πίνακα»⁵ δήλωνε ο ζωγράφος, υπογραμμίζοντας ευθέως τη σχέση του με το σουρεαλισμό.

Στην αναμόχλευση των σουρεαλιστικών αναζητήσεων δεν ήταν μόνος. Τη δεκαετία του '70 στην Ελλάδα παρουσιάστηκε ένα ανανεωμένο ενδιαφέρον για τις ανιχνεύσεις της ομάδας του Μπρετόν.⁶ Εκφράστηκε μέσα από τη δουλειά λίγων ανεξάρτητων καλλιτεχνών, οι οποίοι όμως δεν λειτούργησαν σαν ομάδα ούτε ήταν σε επαφή μεταξύ τους.

Η εμμονή του Δέρπαπα με τη ζωγραφική γλώσσα της Ορθοδοξίας διαφοροποιεί σαφώς τη δουλειά του από αυτή των σύγχρονών του μετα-σουρεαλιστών ζωγράφων. Ετεροχρονισμένη, αλλά ταυτόχρονα διαχρονική, η συγκεκριμένη χρήση εικαστικής γραφής τον συνδέει περισσότερο με τους μεγάλους δασκάλους, τον Φώτη Κόντογλου και τον Νίκο Εγγονόπουλο (1907-1985). Με τον Κόντογλου που οικειοποιήθηκε σχεδόν αποκλειστικά την αγιογραφική γραφή για να αφηγηθεί εκκλησιαστικές αλλά και κοσμικές ιστορίες. Και με τον Εγγονόπουλο που επίσης εντρύφησε στη γλώσσα του Βυζαντίου.⁷

Η «ελληνικότητα» του Δέρπαπα

Ο ποιητής Νίκος Καρούζος, που είχε προλογίσει την πρώτη ατομική έκθεση του Δέρπαπα στην Ελλάδα το 1969 στη Νέα Γκαλερί της Αθήνας, έγραφε το 1975 ότι ο καλλιτέχνης τοπογραφείται «από μια στέρη βιωματική στο ψυχισμό και πνευματικό του πεδίο ελληνικότητα» την οποία εμπλουτίζει με «σύγχρονη όραση.»

⁵ Από το ντοκυμαντέρ για τον Δέρπαπα που προβλήθηκε στην εκπομπή *Μονόγραμμα* της ΕΡΤ στις 23 Νοεμβρίου 2008. Σκηνοθεσία Μπάμπη Πλαϊτάκη, παραγωγή Γιώργου και Ηρώς Σγουράκη.

⁶ *Σουρεαλισμός: Η ελληνική διάσταση*, (επιμ. Μάνου Στεφανίδη), κατ. ομαδικής έκθεσης, Γκαλερί Titanium και Πέρα από το πραγματικό: Απόηχοι του σουρεαλισμού στην Ελλάδα (επιμ. Μπία Παπαδοπούλου), κατ. ομαδικής έκθεσης, Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων, 2009.

⁷ Ο Εγγονόπουλος, επηρεασμένος πιθανόν από το δάσκαλό του Κόντογλου, ζωγράφιζε αγιογραφίες και έκανε χρήση της αγιογραφικής γραφής για να απεικονίσει εγκόσμια θέματα από τα τέλη της δεκαετίας του '20 έως τις αρχές της δεκαετίας του '60, παράλληλα με τη σουρεαλιστική του δουλειά. Το 1952 όταν ο Κόντογλου αναλαμβάνει να κοσμήσει την εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνα στη Νέα Υόρκη, αναθέτει τις εικόνες του Δωδεκάορτου και του τέμπλου στον Εγγονόπουλο.

4

5

Πράγματι, ο Δέρπαπας ασπάστηκε τα αιτήματα της γενιάς του '30 περί ελληνικότητας, μια εποχή που πολλοί καλλιτέχνες της γενιάς του επιχειρούσαν να αποτινάξουν τα ζυγά της παράδοσης προς χάριν μιας τέχνης διεθνούς. Ο Δέρπαπας τάσσεται στα χνάρια του Εγγονόπουλου, έστω και υποσυνείδητα. Δεν είναι τόσο η ενασχόληση του τελευταίου με τη βυζαντινή γραφή όσο οι απόψεις του για τον σουρεαλισμό και η αγάπη του για τον ελληνισμό που παίζουν πρωτεύοντα ρόλο.

Ο Εγγονόπουλος, ως εικαστικός πρωτεργάτης του σουρεαλισμού στην Ελλάδα τα χρόνια του '30 ανέπτυξε, ως γνωστόν, ένα προσωπικό ύφος γραφής και ένα θεματολογικό ρεπερτόριο με αναφορές στην αρχαιότητα, το Βυζάντιο, την Τουρκοκρατία, έως τη σύγχρονη ελληνική Ιστορία. Απώτερος στόχος του ήταν να ανανεώσει με ελληνικά στοιχεία το σουρεαλισμό και να προσθέσει σε αυτόν την ελληνική μεταφυσική.⁸

Είναι εμφανές ότι ο Δέρπαπας είχε παρόμοιους στόχους. Η ζωγραφική του αποπνέει την αίσθηση και την αύρα της Ελλάδας. Οι πρωταγωνιστές του μοιάζουν σαν να έχουν ξεπηδήξει από τις χριστιανικές εικόνες, οι πολιτείες του θυμίζουν τις βυζαντινές. Τα επαναλαμβανόμενα αρχαία σπαράγματα, η καταγάληνη θάλασσα, τα μεταφυσικά τοπία, το φως και τα ηλιοβασιλέματα, τα μοναχικά ξωκκλήσια δεν αφήνουν καμμία αμφιβολία για το που διεξάγεται η ιστορία. Ο θεατής παλινδρομεί μπρος-πίσω στο χρόνο για να εισπράξει φευγαλέες γεύσεις του ίδιου τόπου σε πίνακες που δημιουργούν, με τη σουρεαλιστική αλλοκοτία τους, μια αίσθηση αποπροσανατολισμού.

Η αγιογραφική γλώσσα που χρησιμοποιείται για να εξιστορήσει την αινιγματική ιστορία δίνει άλλο ένα σαφές στίγμα ελληνικής ταυτότητας στη ζωγραφική του Δέρπαπα. Οι δύο κόσμοι, του Βυζαντίου και του ονείρου, σμίγουν τόσο αρμονικά σαν να συγγενεύουν μεταξύ τους.

Ο Μπρετόν στο μανιφέστο του είχε γράψει ότι το κλίμα και η ατμόσφαιρα του σουρεαλισμού προϋπήρχαν της γέννησης του κινήματος. Ο Δέρπαπας, όπως ο Εγγονόπουλος, λειτουργεί διττά. Δεν διανθίζει μόνο το σουρεαλισμό με ελληνικά στοιχεία αλλά υπογραμμίζει επιπλέον τη σουρεαλιστική διάσταση της βυζαντινής τέχνης. Πράγματι υπαρκτή, αφού οι νόμοι του υπερφυσικού που διέπουν τις χριστιανικές εικόνες επιτρέπουν παραλογισμούς, οι οποίοι μάλιστα συχνά λειτουργούν συμβολικά.

⁸ Συνέντευξη του Νίκου Εγγονόπουλου στον Αντώνη Μυστακίδη, *Φως του Καίρου*, 8 Δεκεμβρίου 1954. Αναδημοσιεύεται στο *Νίκου Εγγονόπουλου: Συνεντεύξεις, σχόλια και γνώμες, οι άγγελοι στον παράδεισο μιλούν ελληνικά...* (επιμ. Γιώργος Κεντρωπής), εκδ. ύψιλον, 1999, σ. 23.

Η πίστη στο όραμα

Δεκαοκτώ χρόνια σιωπής περνούν από την πρώτη του έκθεση στην Ελλάδα έως τη δεύτερη με την οποία εγκαινιάζει τον εκθεσιακό χώρο της γκαλερί Titanium στην Αθήνα το 1987. Από τότε μόνο μια ατομική έκθεση στην Αίθουσα Σύγχρονης Τέχνης Stavros Mihalarias Art το 2001-2002 και η παρούσα στην Πινακοθήκη Βογιατζόγλου, προγραμματισμένη να υλοποιηθεί όταν ο Δέρπαπας ήταν ακόμα εν ζωή. Αυτές είναι οι λιγοστές προσωπικές εμφανίσεις του Γιώργου Δέρπαπα.

Αποτραβηγμένος όλα αυτά τα χρόνια από το καλλιτεχνικό προσκήνιο, επειδή όπως δήλωνε τον ενδιέφερε περισσότερο η ίδια η ζωγραφική, εργάστηκε ασταμάτητα, ακολουθώντας την ίδια ακριβώς πορεία. Αυτή η στάση ζωής αποτυπώνεται στο έργο του. Το επισημαίνει ο ποιητής Οδυσσέας Ελύτης σε κείμενό του το 1987: «...ένα είδος ερημιάς ιερατικής –που συγκλίνει και ταυτίζεται κάποτε με την ερημιά του διαστήματος και το δέος του αγνώστου- είναι το φωτεινό μυστήριο που αναδίδεται από τους πίνακες του Δέρπαπα», ενός καλλιτέχνη που φοίτησε «στο μεγάλο σχολείο της ελληνικής θάλασσας».

Ο Δέρπαπας συνέχισε ως το τέλος να ζωγραφίζει αινιγματικές ιστορίες σαν μυστικές προφητείες. «...Ο τελευταίος μεσαιωνικός ζωγράφος και ...Αλέκτωρ της επερχόμενης μέρας»⁹, όπως τον αποκαλούσε ο Ηλίας Πετρόπουλος, συχνά ξέφευγε από τα όρια του παραθύρου και συνέχιζε τις ζωγραφιές του στο χώρο του κάδρου. Οι εξομολογήσεις του έσπαγαν τους φραγμούς και λοξοδρομούσαν προς τ'άστρα...

ΜΠΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ιστορικός Τέχνης

6

⁹ Τα αποσπάσματα των Νίκου Καρούζου, Οδυσσέα Ελύτη και Ηλία Πετρόπουλου προέρχονται από τον κατάλογο της ατομικής έκθεσης του Γιώργου Δέρπαπα στη γκαλερί Titanium το 1987. Στον ίδιο κατάλογο δημοσιεύεται κείμενο του Δημήτρη Παπαστάμου και κάποιες σκέψεις του Καρούζου γραμμένες το 1980.

ΕΡΓΑ

Λεπτομέρεια

σελίδα 21
Αγιος Γεώργιος
1998
λάδι σε ξύλο
110,5 x 84,5 εκ.
αρ.κτ. 66

Χωρίς τίτλο
1995
λάδι σε ξύλο
69 x 60,5 εκ.
αρ.κτ. 968

Χωρίς τίτλο
2009
λάδι σε ξύλο
93,5 x 93 εκ.
αρ.κτ. 548

Χωρίς τίτλο
2006
λάδι σε ξύλο
49 x 59,5 εκ.
αρ.κτ. 418

Άγιον Όρος
2011
λάδι σε ξύλο
76 x 84 εκ.
αρ.κτ. 737

Χωρίς τίτλο
2010
λάδι σε ξύλο
126,5 x 106,5 εκ.
αρ.κτ. 604

Χωρίς τίτλο
1998
λάδι σε ξύλο
97,5 x 58 εκ.
αρ.κτ. 68

Χωρίς τίτλο
2003
λάδι σε ξύλο
97,5 x 80 εκ.
αρ.κτ. 262

Προφήτης Ηλίας
1998
λάδι σε ξύλο
77,5 x 68,5 εκ.
αρ.κτ. 62

σελίδα 29
Προφήτης Ηλίας
2006
λάδι σε ξύλο
105 x 82 εκ.
αρ.κτ. 440

Χωρίς τίτλο
1999
λάδι σε ξύλο
91 x 87 εκ.
αρ.κτ. 105

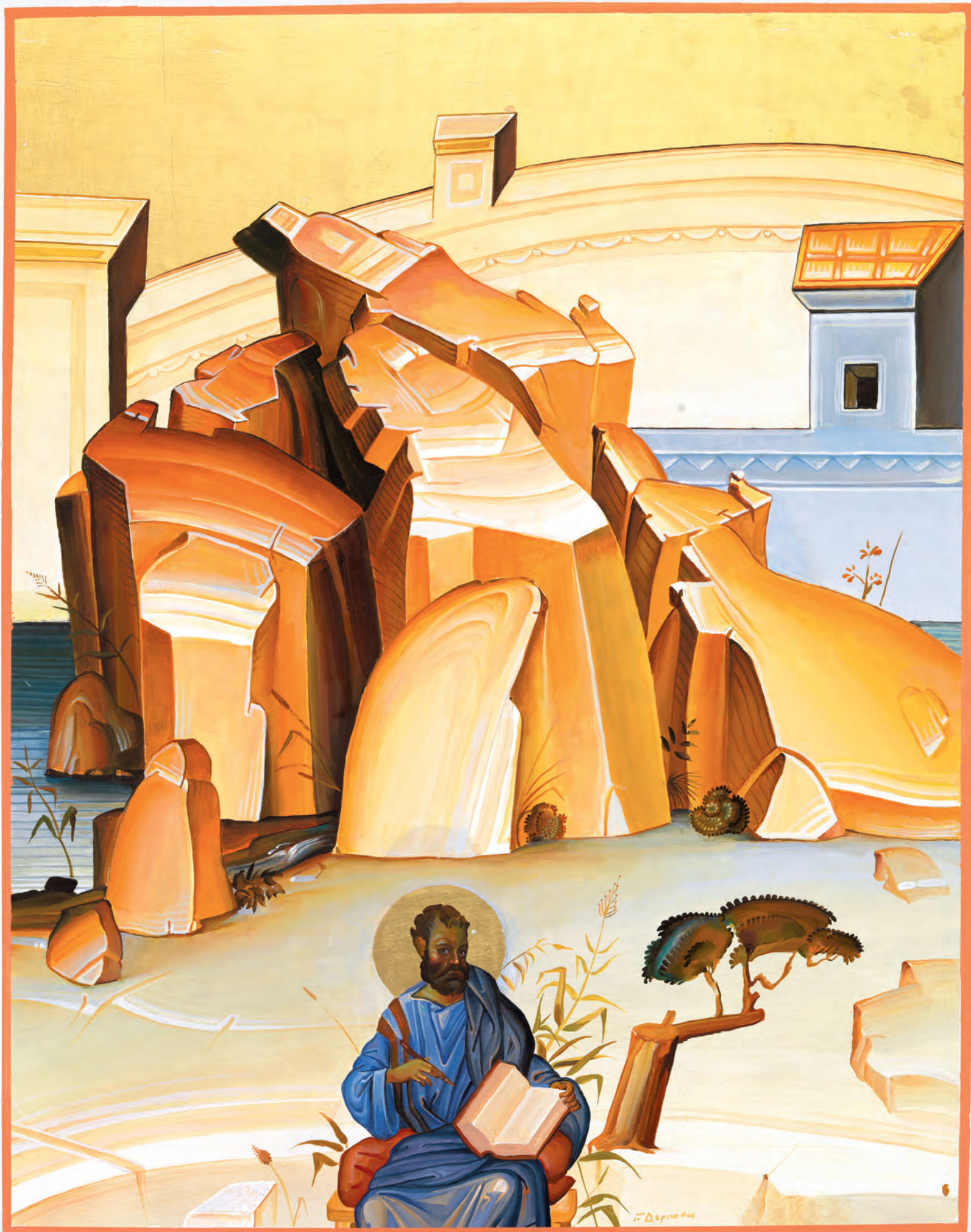

Χωρίς τίτλο
1996
λάδι σε ξύλο
107,5 x 97,5 εκ.

Χωρίς τίτλο
2005
λάδι σε ξύλο
98 x 75 εκ.
αρ.κτ. 361

σελίδα 33
Χωρίς τίτλο
2001
λάδι σε ξύλο
117 x 95 εκ.
αρ.κτ. 190

Χωρίς τίτλο, ημιτελής
1970
λάδι σε ξύλο
85 x 76,5 εκ.
αρ.κτ. 616

Παναγία και Ιωσήφ, ημιτελής
1970
λάδι σε ξύλο
85 x 76,7 εκ.
αρ.κτ. 617

σελίδα 34
Χωρίς τίτλο
1980
λάδι σε ξύλο
80 x 75 εκ.
αρ.κτ. 654

Χωρίς τίτλο
1998
ψηφιδωτό
49 x 51,5 εκ.
αρ.κτ. 97
(υπογραφή Μόνικα & Γιώργος Δέρπαπας)

Χωρίς τίτλο
1998
ψηφιδωτό
68,5 x 76,5 εκ.
αρ.κτ. 69
(Υπογραφή Μόνικα & Γιώργος Δέρπαπας)

Άγιος Γεώργιος
2006
λάδι σε ξύλο
115,5 x 107,5 εκ.
αρ.κτ. 438

Χωρίς τίτλο
2011
λάδι σε ξύλο
120 x 104,5 εκ.
αρ.κτ. 746

Χωρίς τίτλο
2007
λάδι σε ξύλο
68,5 x 61,5 εκ.
αρ.κτ. 434

σελίδα 39
Αγιος Νικόλαος
2010
λάδι σε ξύλο
96 x 83 εκ.
αρ.κτ. 578

Χωρίς τίτλο
1995
λάδι σε ξύλο
130 x 160 εκ.

σελίδα 41
Αγιος Γεώργιος
1996
λάδι σε ξύλο
154 x 121,5 εκ.

Χωρίς τίτλο
1979
σχέδιο
68 x 75 εκ.
αρ.κτ. 496

Χωρίς τίτλο
1980
σχέδιο
89,5 x 120,5 εκ.
αρ.κτ. 445

σελίδα 43

Αδάμ και Εύα, ημιτελές
1969

λάδι σε καμβά
επικολημένο σε ξύλο
69,5 x 60 εκ
αρ.κτ. 609

Χωρίς τίτλο
1962
πηλός
Υ 35 x 16 x 10 εκ
αρ.κτ. 417

Χωρίς τίτλο
1962
πηλός
Υ 19 x 10 x 10 εκ
αρ.κτ. 464

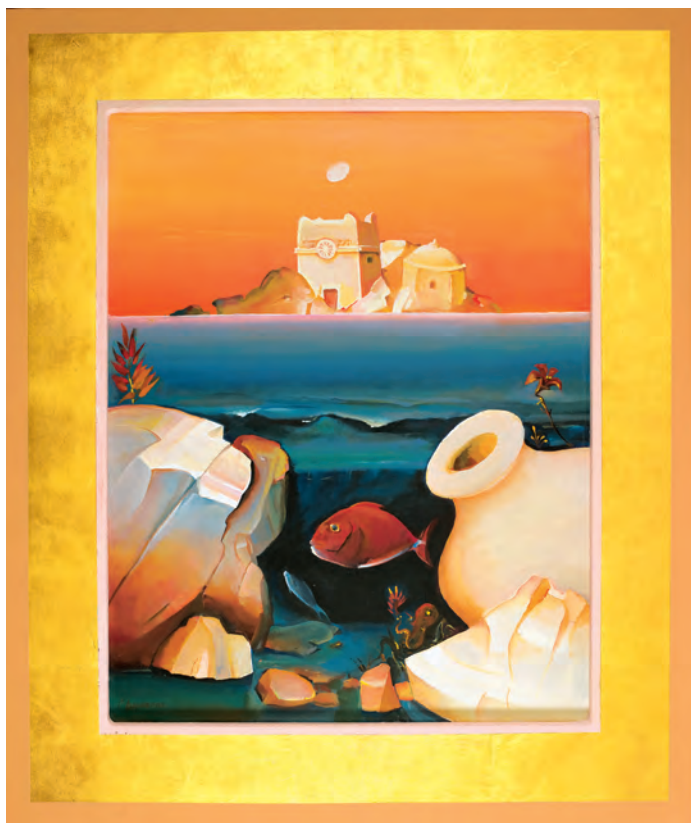

Χωρίς τίτλο
2005
λάδι σε ξύλο
118 x 123 εκ.
αρ.κτ. 376

Χωρίς τίτλο
2005
λάδι σε ξύλο
82 x 73 εκ.
αρ.κτ. 347

Χωρίς τίτλο
2011
λάδι σε ξύλο
126 x 105,7 εκ.
αρ.κτ. 748

Χωρίς τίτλο
2012
λάδι σε ξύλο
98,5 x 86 εκ.
αρ.κτ. 961

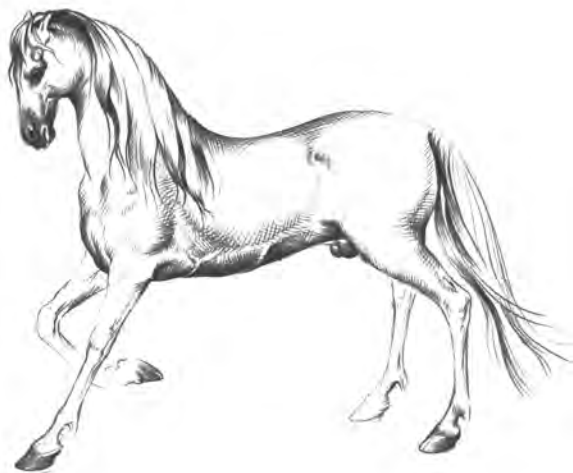

Χωρίς τίτλο
2002 - 2012
λάδι σε ξύλο
92 x 100 εκ.
αρ.κτ. 934

“10 ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΙΕΣ” 1960-1965

Κασετίνα με δέκα χαλκογραφίες
σε χαρτί γερμανικό βαμβακερό προς
35 αντίτυπα, εκδ. Μίμνερος 2008.
Προλογίζει ο Βασίλης Καββαθάς.
αρ.κτ. 521-530β.
(Στις λεζάντες μετράται η διάσταση
της πλάκας χαλκού)

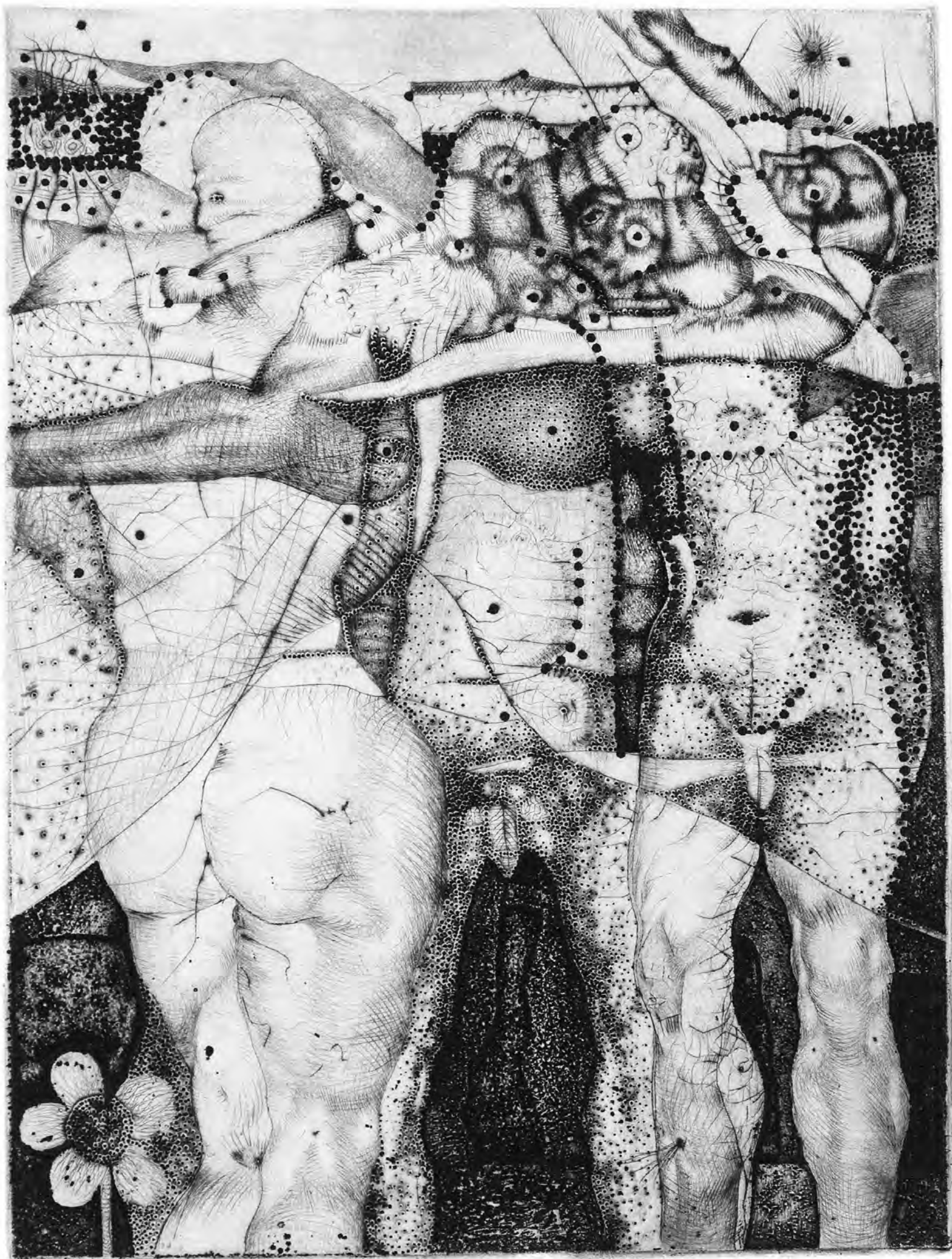
Χωρίς τίτλο
μεταξοτυπία
39,5 x 30,5 εκ.
αρ.κτ. 521/521α

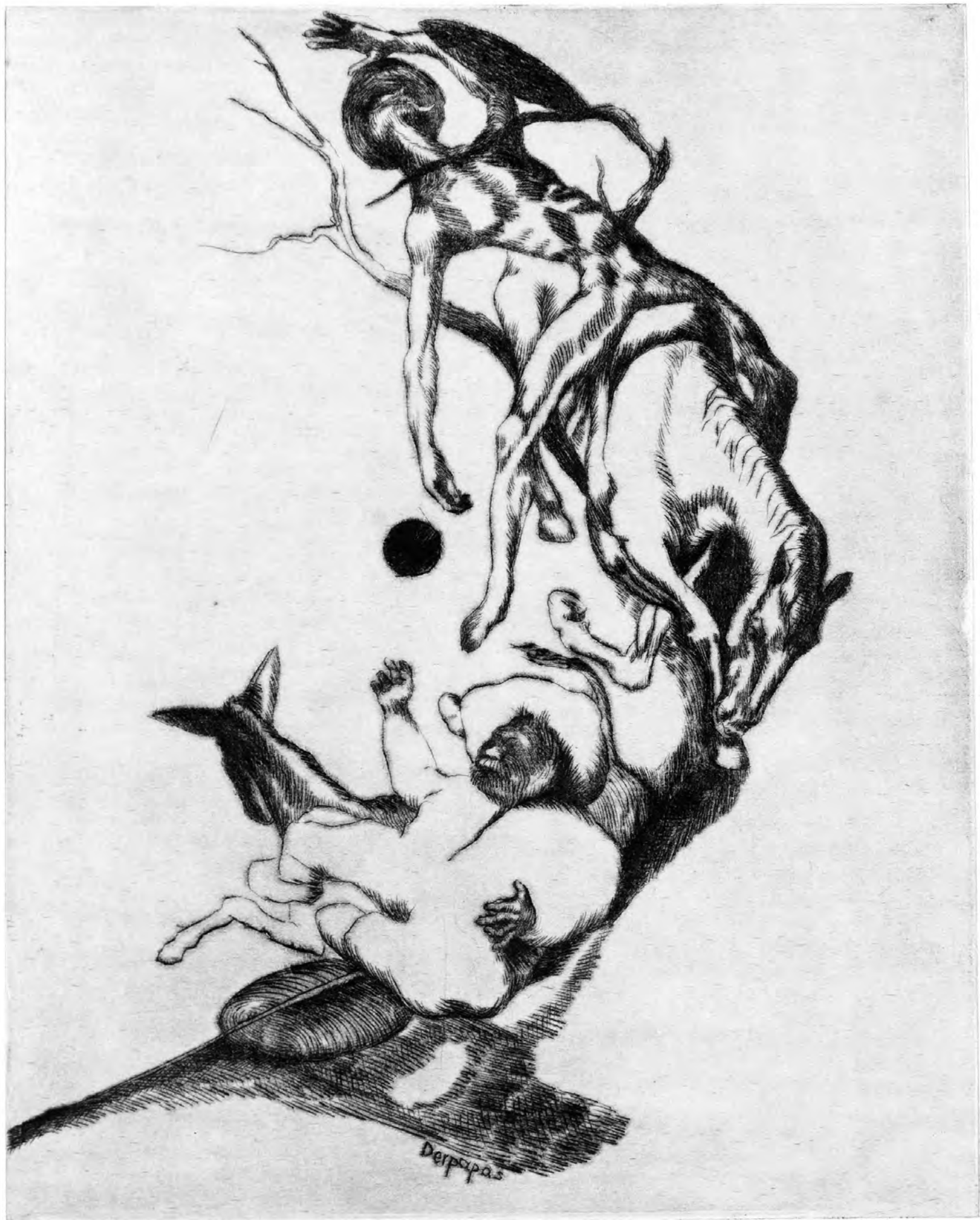
Χωρίς τίτλο
1962
μεταξοτυπία
40,5 x 32,5 εκ.
αρ.κτ. 522/522α

σελίδα 51

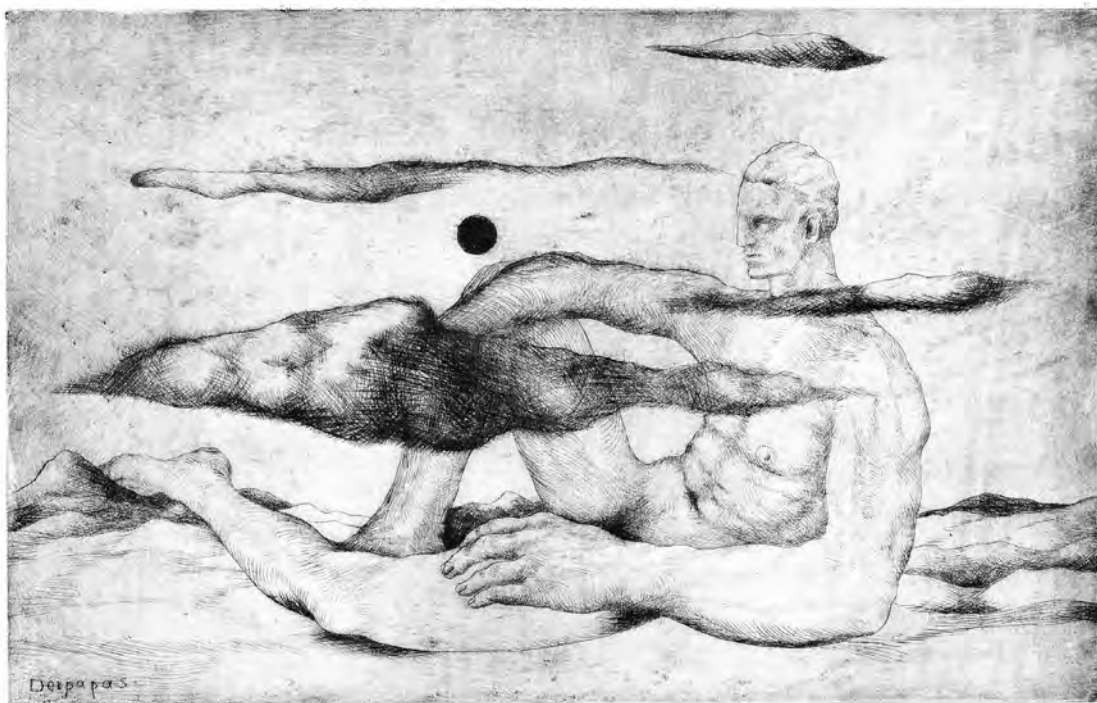
Χωρίς τίτλο
1960
χαλκογραφία
31 x 23 εκ.
αρ.κτ. 523

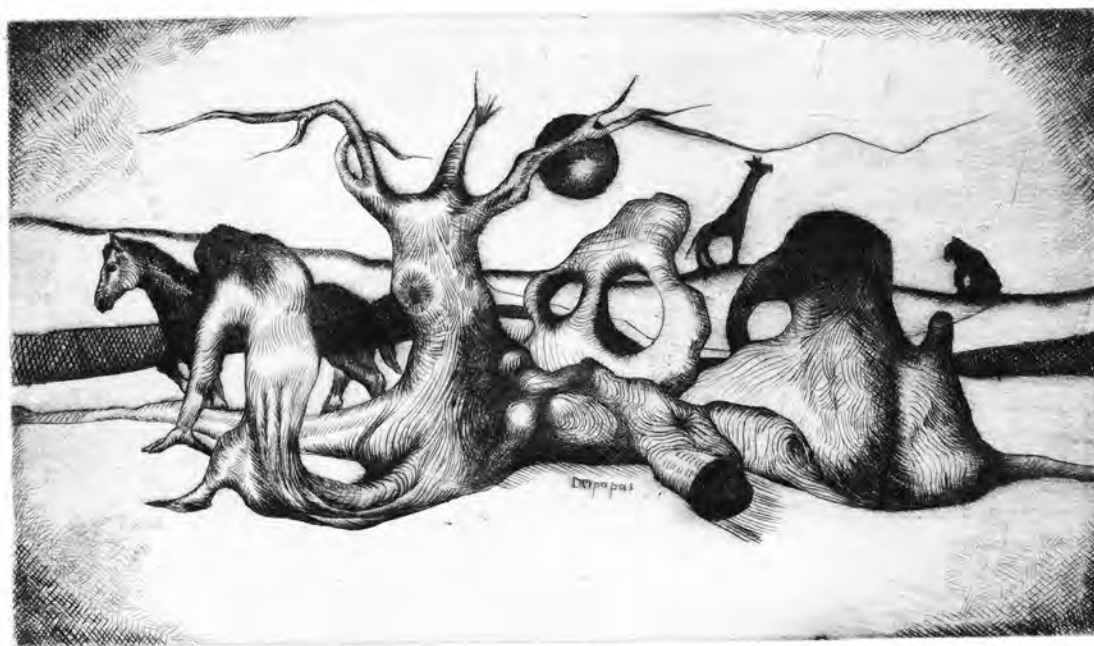
1. ΑΕΡΤΑΡΙΑΣ

Γ. Δερπαπας

Χωρίς τίτλο
1962
χαλκογραφία
20,8 x 33 εκ.
αρ.κτ. 530αα

Χωρίς τίτλο
1962
χαλκογραφία
17 x 29,7 εκ.
αρ.κτ. 530βα

Γ. Δαλιώτης

Χωρίς τίτλο
1961
χαλκογραφία
22,2 x 30,7 εκ.
αρ.κτ. 511

Γ. Δαλιώτης

Χωρίς τίτλο
1965
χαλκογραφία σε χαρτί
21,5 x 30,5 εκ.
αρ.κτ. 530

Γ. Δαλιώτης

Χωρίς τίτλο
1965
χαλκογραφία
22 x 30,7 εκ.
αρ.κτ. 529

σελίδα 55
Χωρίς τίτλο
1964
χαλκογραφία
31,3 x 23,3 εκ.
αρ.κτ. 526

Γ. Δερπάπας

Γ. Δερπάπας

Χωρίς τίτλο
1961
χαλκογραφία
30,4 x 27,4 εκ.
αρ.κτ. 524

Γεννήθηκε στην Κατερίνη το 1937. Μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη και το 1957 εγκαταστάθηκε στο Αμβούργο της Γερμανίας με στόχο να σπουδάσει Πολιτικές και Οικονομικές Επιστήμες τις οποίες εγκαταλείπει τέσσερα χρόνια αργότερα για να αφοσιωθεί αποκλειστικά στη ζωγραφική.

Η πρώτη ατομική του έκθεση πραγματοποιείται στο Αμβούργο το 1964 και στην Ελλάδα το 1969. Ακολούθησαν επιλεκτικά ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ο καλλιτέχνης έζησε και εργάστηκε στην Αθήνα και τη Μύκονο ως τις 20 Σεπτεμβρίου 2014.

Ατομικές Εκθέσεις

1964: Tillybs Gallery, Αμβούργο

1964: Die Insel, Μάνχαϊμ

1969: Ινστιτούτο Γκαίτε, Αθήνα

1969: Νέα Γκαλερί, Αθήνα

1987: Titanium Gallery, Αθήνα

2001: Stavros Michalarias Art, Αθήνα

2014: Πινακοθήκη Βογιατζόγλου, Νέα Ιωνία

Επιμέλεια έκθεσης / καταλόγου: Ελένη Κυπραίου & Γιώργος Βογιατζόγλου

Ομαδικές Εκθέσεις

1967-1971: Πανελλήνια Έκθεση, Ζάππειο, Αθήνα

1996: Σουρεαλισμός. Η Ελληνική Διάσταση. Titanium Gallery, Αθήνα

Επιμέλεια έκθεσης / καταλόγου: Μάνος Στεφανίδης.

2009: Πέρα από το πραγματικό. Απόηχοι του Σουρεαλισμού στην Ελλάδα.

Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων.

Επιμέλεια έκθεσης / καταλόγου: Μπία Παπαδοπούλου

1
Προφήτης Ηλίας, λάδι σε ξύλο
77,5x68,5 εκ./ αρ.κτ.62

2
Αγιος Γεώργιος, λάδι σε ξύλο
110,5x84,5 εκ./ αρ.κτ.66

3
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
97,5x58 εκ./ αρ.κτ.68

4
Χωρίς τίτλο, ψηφιδωτό
68,5x76,5 εκ./ αρ.κτ.69

5
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
22,2x33,3 εκ./ αρ.κτ.73/527/527α

6
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
31x23,5 εκ./ αρ.κτ.74/179/523/523α

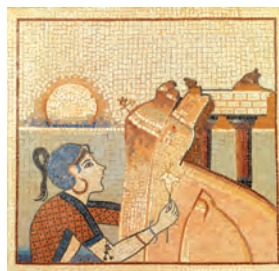
7
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
20,1x33,4 εκ./ αρ.κτ.75/178

8
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
24,6x31,8 εκ./ αρ.κτ.90

9
Χωρίς τίτλο, ψηφιδωτό
43,5x43,5 εκ./ αρ.κτ.92

10
Χωρίς τίτλο, ψηφιδωτό
49x51,5 εκ./ αρ.κτ.97

11
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
91x87 εκ./ αρ.κτ.105

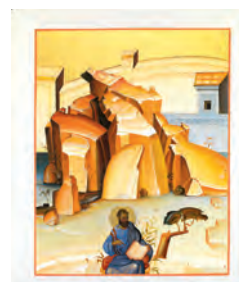
12
Χωρίς τίτλο, ψηφιδωτό
43x43 εκ./ αρ.κτ.173

13
Χωρίς τίτλο, ψηφιδωτό
43x43 εκ./ αρ.κτ.177

14
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
24,6x31,8 εκ./ αρ.κτ.180

15
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
117x95εκ./ αρ.κτ.190

16
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
70x80 εκ./ αρ.κτ.248

17
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
97,5x80 εκ./ αρ.κτ.262

18
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
82x73 εκ./ αρ.κτ.347

19
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
98x75 εκ./ αρ.κτ.361

20
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
118x123 εκ./ αρ.κτ.376

21
Χωρίς τίτλο, μεταξοτυπία
70,5x62,5 εκ./ αρ.κτ.396 (ea)

22
Χωρίς τίτλο, μεταξοτυπία
60x62 εκ./ αρ.κτ.410/954/955

23
Αγιος Γεώργιος, μεταξοτυπία
επιχρυσωμένη 43x56 εκ./ αρ.κτ.411
(120/130)

24
Χωρίς τίτλο, πηλός
Υ35x16x10 εκ./ αρ.κτ.417

25
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
49x59,5 εκ./ αρ.κτ.418

26
Χωρίς τίτλο, μεταξοτυπία
32,7x47,7 εκ./ αρ.κτ.433(18/150)
433α(129/150)

27
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
68,5x61,5 εκ./ αρ.κτ.434

28
Αγιος Γεώργιος, λάδι σε ξύλο
115,5x107,5 εκ./ αρ.κτ.438

29
Προφήτης Ηλίας, λάδι σε ξύλο
105x82 εκ./ αρ.κτ.440

30
Χωρίς τίτλο, σχέδιο
89,5x120,5 εκ./ αρ.κτ.445

31
Χωρίς τίτλο, πηλός
Υ19x10x10 εκ./ αρ.κτ.464

32
Χωρίς τίτλο, σχέδιο
68x75 εκ./ αρ.κτ.496

33
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
22,2x30,7 εκ./ αρ.κτ.511/525/525α

34
Χωρίς τίτλο, μεταξοτυπία
39,5x30,5 εκ./ αρ.κτ.521/521α

35
Χωρίς τίτλο, μεταξοτυπία
40,5x32,5 εκ./ αρ.κτ.522/522α

36
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
30,4x27,4 εκ./ αρ.κτ.524/524α

37
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
31,3x23,3 εκ./ αρ.κτ.526/526α

38
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
28,1x22,4 εκ./ αρ.κτ.528/528α

39
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
22 x 30,7 εκ. / αρ.κτ. 529/529α

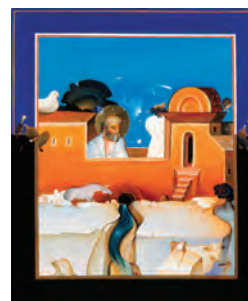
40
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
21,5x30,5 εκ./ αρ.κτ.530/530α

41
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
20,8x33 εκ./ αρ.κτ.530α/530αβ

42
Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
17x29,7 εκ./ αρ.κτ.530β/530βα

43
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
105x95 εκ./ αρ.κτ.531

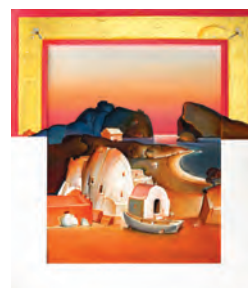
44
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
110x129 εκ./ αρ.κτ.534

45
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
93,5x93 εκ./ αρ.κτ.548

46
Αγιος Νικόλαος, λάδι σε ξύλο
96x83 εκ./ αρ.κτ.578

47
Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
126,5x106,5 εκ./ αρ.κτ.604

48
Αδάμ και Εύα, λάδι σε ξύλο
69,5x60 εκ./ αρ.κτ.609

49

Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
85x76,5 εκ./ αρ.κτ.616

50

Παναγία και Ιωσήφ, λάδι σε ξύλο
85x76,5 εκ./ αρ.κτ.617

51

Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
80x75 εκ./ αρ.κτ.654

52

Αγιον Όρος, λάδι σε ξύλο
76x84 εκ./ αρ.κτ.737

53

Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
120x104,5 εκ./ αρ.κτ.746

54

Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
126x105,7 εκ./ αρ.κτ.748

55

Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
122,5x97 εκ./ αρ.κτ.849

56

Προφήτης Ηλίας, λάδι σε ξύλο
96x79 εκ./ αρ.κτ.852

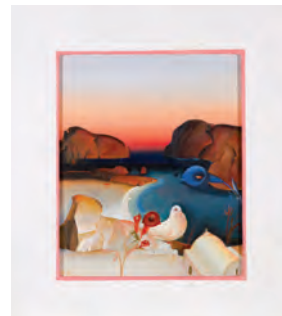
57

Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
45x10 εκ./ αρ.κτ.856

58

Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
92x100 εκ./ αρ.κτ.934

59

Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
98,5x86 εκ./ αρ.κτ.961

60

Χωρίς τίτλο, λάδι σε ξύλο
69x60,5 εκ./ αρ.κτ.968

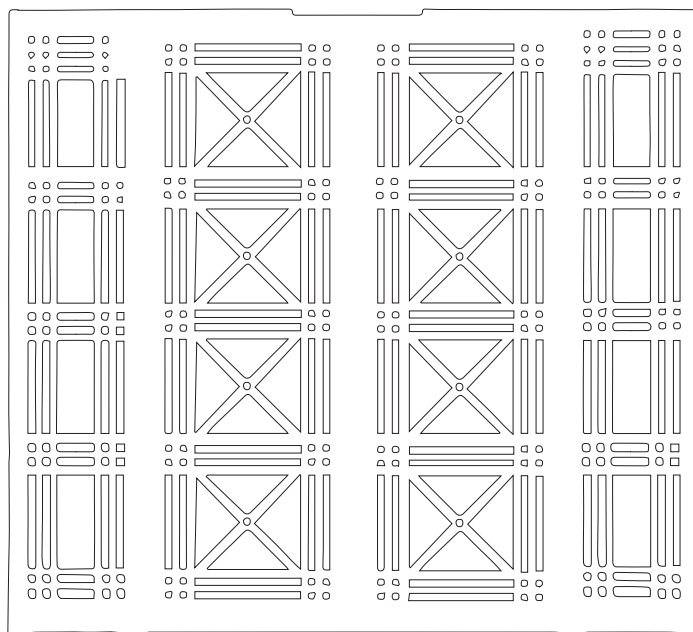
61

Χωρίς τίτλο, χαλκογραφία
30,6x22,3 εκ./ αρ.κτ.1234

62

Χωρίς τίτλο, σχέδιο, πένακι
17,3x25,5 εκ./ αρ.κτ.1323

Ο κατάλογος «Γιώργος Δέρπαπας. Έργα από τη Συλλογή Γ. Βογιατζόγλου» εκδόθηκε με την ευκαιρία της ομώνυμης έκθεσης στην Πινακοθήκη Βογιατζόγλου στη Νέα Ιωνία τον Οκτώβριο του 2014 σε 1000 αντίτυπα.

ΕΚΘΕΣΗ

Επιμέλεια: ΕΛΕΝΗ ΚΥΠΡΑΙΟΥ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ
Συντονισμός: ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ
Διάρκεια: 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2014 - 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Επιμέλεια Έκδοσης: Πινακοθήκη Βογιατζόγλου
Φωτογράφιση: Γιάννης & Οδυσσέας Βαχαρίδης, Χριστόφορος Δουλγέρης
Καλλιτεχνικός Σχεδιασμός: Γιάννης Σπανούδης (Pica.gr)
Εκτύπωση: Ideodynamic

Με την υποστήριξη VOGIATZOGLOU ARCHITECTS & ENGINEERS
www.vvae.gr

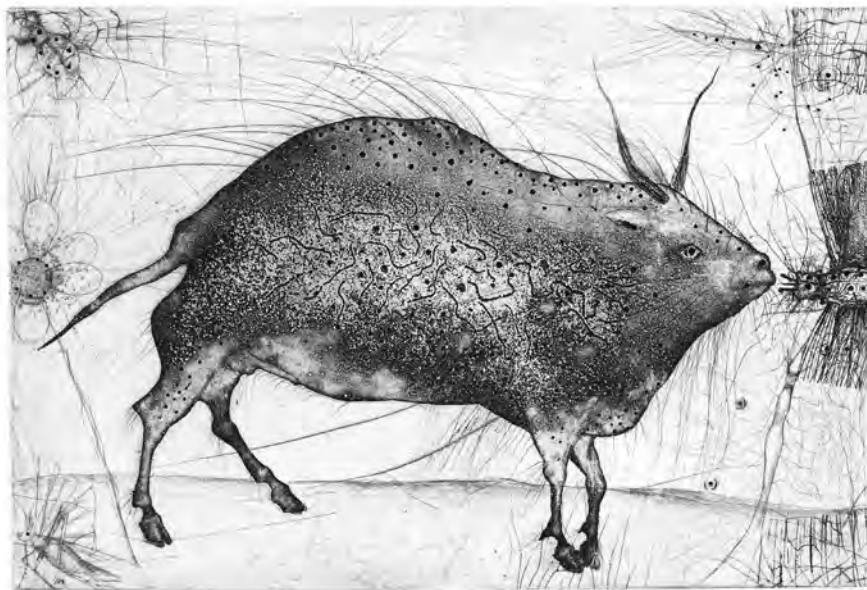

Χορηγοί Επικοινωνίας

Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου
Ελ. Βενιζέλου 63, Νέα Ιωνία, 14231 Αττική
Τ. + 30 210 27 10 472
Ε. info@vogiatzogloucollection.gr
W. <http://www.vogiatzogloucollection.gr>

Facebook: Πινακοθήκη Γιώργου Ν. Βογιατζόγλου
Twitter: @Vogiatzoglou_Co
YouTube: Pinakothiki Vogiatzoglou
Tumblr: VOGIATZOGLOU-ART-SPACE
Linkedin: VOGIATZOGLOU ART SPACE

Χωρίς τίτλο
Χαλκογραφία
22,2 x 33,3 εκ.
αρ.κτ.73

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ Γ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΓΛΟΥ

ISBN: 978-618-80938-2-9